

được một bàn tay tuyết diệu vượt ve, song chỉ được vượt ve nửa chừng rồi thôi, để lại trên da thịt và trong ngũ giác một sự tiếc nuối chưa thỏa mãn.

Chiều chưa tắt nắng thì chiếc Jensen thấp lè tè, cặm ngời toàn bằng da thật đỏ ối, bên ngoài kèn sáng loáng, đã nghênh ngang trên đường phố Sài Gòn.

Chủ nhân mặc sơ mi dẹt kiểu Mỹ, cổ đính khuy tròn. Màu sơ mi vàng nhạt nổi bật trên nền da trắng đỏ, chứng tỏ y là người trí thức sòng ưa vận động ngoài trời. Trông bấp thịt cuộn cuộn, xương cổ tay tròn trịa, đôi vai thon thon, khuôn mặt dài cương nghị diễm cặp mắt sáng quắc, và cái miệng cười lồi cuốn, đàn ông khéo tinh cũng mê say, hưởng hồ đàn bà và là đàn bà phòng không gói chiếu, đàn bà ở xứ có ít đàn ông vì đàn ông không sinh đặc địa, hoặc đàn ông đã đi lính hết.

Đúng theo chương trình đã định — chương trình của ông Hoàng mà y phải thi hành không được sai một chi tiết, hoặc chậm một phút — chủ nhân đậu xe trên lề đường Tự do. Y không dừng lại bên dưới Quốc hội, mà là đối diện đại lý quán Continental, gần lối vào rạp chiếu bóng Eden.

Khóa xe xong xuôi, y bách bộ lại nhà hàng Pagode.

Giờ này, thủ đô thanh lịch đã tẻ tưng đông đúc. Nhất là chiều thứ bảy. Và là chiều thứ bảy đầu tháng. Nếu y không khôn ngoan, gọi điện thoại trước thì chờ đến tối mịt cũng chưa có ghế trống.

Và lại, ông tổng giám đốc chỉ cho phép y tạt qua một lát, uống cạn ly huyết-ky, hút hai điếu thuốc Salem rồi trở ra xe hơi, mặc dầu y rất khoái ngồi thật lâu, để rửa mắt cho thỏa thích, bỏ nhiều tháng thờ bụi trên cao nguyên và cấm cung trong trại huấn luyện bí mật.

Chỉ thị của ông tổng giám đốc được ghi rõ ràng trên tờ giấy màu vàng, đánh máy IBM, giọng đôi : mục đích công tác là **phơi mắt ra cho thiên hạ thấy**, phơi mắt ra càng nhiều càng tốt, và **phơi mắt ra theo những giờ giấc nhất định**.

« Phơi mắt ra », y không hiểu sao ông Hoàng lại dùng cái danh từ thô lỗ này ba lần trong một câu ngắn ngủi. Vì ngược lại, trong cuộc gặp gỡ chớp nhoáng sau khi tốt nghiệp khóa huấn luyện đao vụ, y toàn nghe những lời hoa mỹ. Có lẽ ông Hoàng sợ y quên. Vì đầu sao y chỉ mới là nhân viên trong ban XX, nghĩa là nhân viên tập sự.

Lần thứ nhất trong đời được ông tổng giám đốc đích thân tiếp kiến, y run run đứng không vững, và khi được mời ngồi xuống ghế, y vẫn còn linh quỳnh, miệng lại lúng búng như ngậm hột thị.

Giọng nhân từ, ông Hoàng bảo y :

— Ngồi xuống, đại tá, đứng làm gì mỗi chân.

Y chưa bao giờ đeo lon binh nhì nữa, chứ đừng nói là đại tá, một chức cao vợi vợi trong quân đội. Nhưng ông Hoàng nói rõ mồn một, y không nghe lắm được. Nghĩa là ông Hoàng muốn y đoạn tuyệt hoàn toàn với quá khứ, với cuộc đời chân chỉ hạt bột của một sinh viên năm thứ nhất

công chính, chán ngấy nghề kỹ sư cạo giấy, coi thợ làm cầu cống, nên đệ đơn xin gia nhập ngành an ninh chim.

Ông Hoàng lại nói :

— À, tên đại tá là gì nhỉ ? Đùng rồi, tên là Văn Bình, Tổng văn Bình, bi hiệu Z. 28. Phải không, đại tá ?

Y ngập ngừng :

— Thưa ông tổng giám đốc, vâng.

— Đại tá thích uống rượu chát phải không ?

— Không. Cái thú nhất đời của tôi là uống huyết-ky. Huyết-ky thứ chính hiệu, nhập cảng từ miền bắc Anh quốc. Và uống vô hồi kỳ trân, càng uống càng tỉnh táo như sáo sậu.

— Hà, hà... thế còn thú nào nữa ? Chẳng hạn thú hút xi-gà ? Xi-gà Ha-van hay xi-gà Ma-ni ?

— Thưa, Z.28 ghét xi-gà đệ nhất. Chỉ chuyên môn hút thuốc lá. Và thuốc nào cũng ghét như nhau. Ngoại trừ thuốc Salem thơm mùi bạc hà, thứ đặc biệt do Sở đặt tại Hoa kỳ.

— Xe hơi ?

— Thưa, xe hơi thì toàn loại đua. Hồi xưa, Z.28 dùng Dauphine mũi trần.

— Lộn rồi.

— Xin lỗi ông, đó là xe Floride.

— Ủ, anh nên thận trọng hơn nữa. Xe Dauphine 2 cửa, mũi trần thì gọi là Floride. Nhưng xe của Z.28 tuy là Floride nhưng không phải là Floride, vì mua tại Mỹ.

— Vâng, đó là xe Caravelle. Loại Floride bán qua Hoa kỳ được đổi tên là Caravelle.

— Giới. Z.28 là vua xe đua, ham xe đua không kém rượu huyết-ky, không được quyền làm lẫn.

— Thưa, sau ngày dùng chiếc Caravelle, tôi thích loại nhiều mã lực hơn nên sắm Porsche. Mercedes 190SL, trước khi chuyển sang chiếc Jensen.

— Tại sao lại bán xe Porsche ?

— Vì máy xe ở phía sau, bị đâm ở Cáp nát bấy. Chiếc Mercedes chỉ xài được 3 tháng rồi đổi chủ vì khi ấy bên Đức mới có loại Mercedes tân kỳ hơn, 220SE.

— Bây giờ đến xe Jensen. Vì sao Văn Bình mua Jensen ?

— Thưa, nhân một chuyến công tác tại Ý.

— Được. Cuộc hạch hỏi đã tạm đủ. Tôi chỉ cần anh trả lời một câu nữa mà thôi. Quan niệm của Z.28 về tình yêu ra sao ?

— Yêu lung tung, gặp ai cũng yêu. Song không yêu ai được lâu. Sở đoán số một của Z-28 là đàn bà đẹp. Vừa rồi, vì những nhit với bà Như Uyên, vợ góa của bác sĩ Túc Lăng, mà suýt mất mạng trong một cuộc phục kích của Smerch tại Sài Gòn.

— Smerch, anh vừa nhắc đến Smerch... Anh đã hiểu rõ Smerch chưa ?

— Thưa, Smerch là cơ quan ám sát bí mật nhất, ghê gớm nhất, và tàn nhẫn nhất thế giới.

— Chính thế. Và ngày nay anh là con mồi mà tôi dâng trên khay bạc cho Smerch. Có thể họ bắt anh. Có thể họ giết anh. Điều này tôi không thể đoán trước được. Bây giờ, tôi cần anh xác nhận lại lần cuối. Mặc dầu anh đã cam kết, trước mặt tôi phút này, anh có trọn quyền hủy bỏ lời cam

kết, mà danh dự anh không bị xâm phạm, mà Sở và tôi không hề có mặc cảm với anh trong tương lai.

Anh bằng lòng đóng nốt vai trò không ?

— Bằng lòng. Tôi là người chỉ nói một lần.

— Anh rất đáng khen. Tôi hy vọng anh sẽ trở về lành lặn và nói chuyện với tôi nhiều lần nữa. Theo kế hoạch, anh sẽ xuất đầu lộ diện trên khắp các ngã đường Sài Gòn, với ý định cho đối phương đề ý và theo dõi. Theo nguyên tắc tình báo sơ đẳng, xuất hiện vào giờ giấc nhất định là tối kỵ. Nhưng Z.28 lại khác. Hắn vẫn biết như vậy và là kẻ khờ khạo, là dọn đường cho địch nã đạn vào tim, mà hắn vẫn lao đầu vào.

Anh hiểu chưa ? Z.28 là một điệp viên tự ái, tự ái một cách kinh khủng. Tự ái đến mức xuẩn động. Hễ nơi nào nguy hiểm thì hắn dưng dưng chạy tới, nguy hiểm nhiều chừng nào hắn càng thích thú chừng nấy. Biết địch bố trí sát hại hắn, hắn lại trêu người. Anh lái xe trong giờ giấc nhất định là để lờn nhân viên Smerh. Tôi tin là họ sẽ hành động thần tốc. Nghĩa là anh lộ mặt ra là họ thanh toán tức khắc.

Giới điều khiển điệp báo trên thế giới có 2 thói quen : hoặc là lừa nhân viên đến chỗ chết, hoặc là báo trước cho nhân viên biết. Tùy hoàn cảnh, một trong hai phương pháp này được dùng. Lừa nhân viên đến chỗ chết là phương pháp tàn nhẫn, không thích hợp với các quốc gia tự do, tuy nhiên, nói như vậy không phải là bao giờ cũng dùng phương pháp thứ hai. Trong quá khứ, hơn một

lần nhân viên của tôi đã thiệt mạng thế thảm. Miễn cưỡng tôi phải giấu diếm sự thật...

Nhưng còn trong trường hợp này... trường hợp của anh, tôi không có điều gì cần giấu diếm. Anh được quyền biết hết. Còn thắc mắc diêm nào, anh cứ hỏi, tôi sẵn sàng giải thích.

— Thưa, tôi hoàn toàn đặt lòng tin nơi ông.

— Cảm ơn anh. Trong vòng 4 tháng nay, nửa tá nhân viên của Sở đã bị hạ sát. Trong số này, phần nửa là nhân viên mang số Z, nghĩa là nhân viên chính thức được coi là quý báu của Sở, tuyển nạp một ngàn nhân viên may ra mới gạn lọc được một hoặc hai là cùng. Đào tạo một sĩ quan chuyên nghiệp cho quân đội đã khó đào tạo điệp viên Z. còn khó hơn nhiều. Tính đồ đồng một nhân viên XX muốn trở thành Z. phải tiêu tốn của Sở 15 ngàn đô-la, tức là 2 triệu đồng, chưa kể tiền lương, tiền phụ cấp công tác, tiền phụ cấp nguy hiểm, tiền bảo hiểm nhân mạng... Vị chi là 10 triệu đồng một nhân viên trong vòng 3 năm.

Mất một nhân viên Z. ta mất toi 10 triệu bạc. Song vấn đề tiền chỉ là hột bụi, so với thiệt hại tinh thần và thiệt hại kỹ thuật. Những nhân viên có trình độ như Z.28 trên thế giới chỉ có 3, 4 người là cùng. GRU, KGB, và Quốc tế Tình báo Sở Trung cộng sẵn sàng trả hai, ba triệu đô-la trở lên cho ai giết được Z.28. Bất sống thì số tiền thưởng được tăng lên gấp đôi, hoặc gấp ba. Nếu cần họ có thể trả tới 10 triệu đô-la.

Lấy đồng đô-la để đánh giá con người là điều

vạn bất đắc dĩ, sở dĩ tôi nhắc tới là để anh có đủ yếu tố nhận thức được tầm quan trọng của công tác... ✓

Nói cách khác, Smerch sẽ không ngăn ngại trước mọi khó khăn, miễn hồ loại trừ được Z.28. Trong thời gian thụ huấn, anh đã tỏ ra xuất sắc. Hầu hết giảng viên đều cho anh điểm ưu, đó là điều vinh hạnh cho anh và điều đáng mừng cho tôi. Tôi chỉ mong sao anh cố gắng giữ gìn tinh mạng vẹn toàn...

Dịch đã áp dụng mỹ nhân kế nhiều lần và đã thất bại. Có thể dịch sẽ áp dụng lần nữa. Song dịch chỉ áp dụng mỹ nhân kế nếu muốn bắt sống, hoặc giả đã có sẵn một tổ chức đại qui mô. Nhược bằng dịch muốn rảnh nợ thì chỉ cần mai phục và hạ sát... Về võ nghệ, anh chưa thể sánh với Z.28 thật thụ, nhưng ít ra anh cũng đủ tự vệ hữu hiệu. Còn về tác xạ... tôi đọc trong báo cáo thấy anh rút súng hơi chậm. Chậm một phần trăm giây đồng hồ đủ chết rồi, bởi vậy từ lúc bắt tay vào việc anh phải gia tăng thận trọng. Phải quan sát từ phía kỹ càng trước khi lên xe. Lái xe phải luôn luôn nhìn kính hậu trước vô-lăng và kính hậu gắn hai bên vè...

Xe Jensen được lắp kính riêng, có năng lực cản đạn. Đạn tiêu liên trở xuống sẽ chẳng làm gì được anh. Trừ phi dịch bắn đại liên, song tôi không tin Smerch có đại liên, hoặc dám dùng đại liên giữa thủ đô Sài Gòn. Xe hơi lại được gắn máy điều hòa khí hậu, anh nên luôn luôn lên kính kín mít. Tiếc là không kịp, nếu không nhân viên chuyên môn đã lắp mắt thần CMS cho anh.

— CMS ?

— Phải, đó là một dụng cụ điện tử tinh vi

vừa được phát minh. Nó chỉ lớn bằng hộp bánh bích qui có thể đeo dưới tạp-lò xe hơi, song tác dụng rất quan trọng. Bằng một ống kính nhỏ xiu, giấu kín dưới gầm xe, hoặc gắn vào kính chiếu hậu, nó có thể nhìn thấy mọi vật phía sau trong khi xe chạy. Nó có trí nhớ vô cùng minh mẫn, xe hơi nào rượt theo sau đều bị nó nhận ra, không bao giờ lầm lẫn.

Ban đêm mắt thần cũng sáng như ban ngày. Nó còn có thể nhìn xuyên qua sương mù. Khi nào biết chắc là xe bị đối phương bám sát, mắt thần bèn reo một hồi chuông báo động. Không có mắt thần CMS, công việc của anh sẽ khó khăn hơn nhiều. Anh muốn yêu cầu tôi điều gì đặc biệt không ?

— Thưa có. Tôi chưa có vợ con nên không sợ gánh nặng gia đình. Cho dầu tôi hy sinh cho công tác thì cũng chẳng ai biết. Xin ông yên tâm.

Nói đoạn, y cúi chào ông tổng giám đốc rồi lững thững ra xe. Ngồi trong chiếc Jensen, y có cảm tưởng như ban đêm cũng chói lóa ánh sáng. Càng phóng nhanh, xe hơi càng êm. Tốc độ phi thường làm tâm hồn y lâng lâng. Y lái lung tung khắp thành phố, la cà khắp chốn mua vui.

Song việc chờ đợi vẫn chưa xảy ra.

Ngoài những người đàn bà nở nang và dám dăng nhìn chiếc Jensen bằng cặp mắt thèm thuồng, y chưa gặp bóng dáng nào khả nghi. Quang cảnh chung quanh bình tĩnh đến nỗi y đâm ra hoài nghi sự tính toán thường được coi là sáng suốt của ông tổng giám đốc.